

роботу у сфері аналітичної діяльності можуть такі типи консультантів: вузькоспеціалізовані консультанти у складі консультативних компаній; фахівці на підприємстві, залучені до виконання відповідних функцій згідно посадових інструкцій; керівники підприємств, що мають відповідну освіту, певний досвід; консультанти, які мають відповідну наукову базу та працюють у компаніях; навчальні заклади, у яких зосереджено науковий потенціал та науковці, які практикують консультативну діяльність.

Список використаних джерел.

1. Davenport Thomas. *Competing of analytics* / Thomas H. Davenport, Jeanne G. Harris. – Harvard Business School Press, 2007. – 218 p.
2. Rigby D. *Management Tools & Trends 2013* / Darrell Rigby and Barbara Bilodeau // [Електронний ресурс]. Bain & Company. INSIGHTS. – Режим доступу: <http://www.bain.com>
3. Киппинг М. *Управленческое консультирование. Индустрия знаний, символический капитал или новая мода* / Матиас Киппинг, Ларс Энгвелл; перю с англ. – Х.: Издв-во «Гуманитарный центр», 2008. – 416 с.

УДК 332.146.

СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ ІНТЕНСИФІКАЦІЇ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Л.Є.Сімків

ІФНТУНГ, вул. Карпатська, 15, м. Івано-Франківськ, Україна, 76019

Забезпечення ефективного соціально-економічного розвитку регіонів України є важливою передумовою економічного зростання держави, що обумовлює необхідність забезпечення умов та визначення стратегічних пріоритетів інтенсифікації економічного розвитку регіонів з урахуванням їх природно-ресурсного, економічного, науково-технічного, трудового потенціалу, а також особливостей спеціалізації у виробництві товарів та послуг. Саме на регіональному рівні в найбільшій мірі проявляється незбалансованість макроекономічної політики і економічних рішень, що приймаються на державному рівні.

Як показує досвід України, лише створення ринкових інститутів автоматично не призводить до підвищення ефективності господарювання, зміцнення економічного потенціалу країни та її регіонів, забезпечення реалізації національних і територіальних інтересів. Досягнення стабільного економічного зростання в умовах ринкових перетворень потребує: структурних зрушень, які відповідатимуть постіндустріальним тенденціям, креативності, новітнім соціальним та екологічним імперативам розвитку; переорієнтації економіки на інноваційну модель розвитку, яка передбачає забезпечення економічного зростання інтенсивним шляхом, що базується на наукових знаннях та нових технологіях; створення умов, які б дозволили ефективно використовувати ресурсний потенціал регіонів.

Особливої актуальності цей процес набуває під час перебудови та реформування в економіці та суспільстві. Адже саме якість економічного зростання, що характеризується ефективністю використання ресурсів, підвищенням добробуту населення, технологічним оновленням виробництва може стати реальним підґрунтям, яке навіть за несприятливих

умов сприятиме збереженню стійкості економічної системи. Тому забезпечення умов та можливостей довгострокового економічного зростання є завданням стратегічного значення для будь-якої країни.

Для України економічне зростання є ключовим питанням розвитку. вирішення якого припівскає подолання надмірної соціально-економічної диференціації. вирішення проблем бідності й зниження тривалості життя. обмеження надмірної експлуатації природного й людського потенціалів національної економіки. забезпечення розширеного відтворення фізичного капіталу. перехід на інноваційний шлях розвитку й формування інституційного середовища, яке стимулює такий розвиток.

Для діагностики тенденцій та визначення просторових та часових характеристик економічного зростання регіональних економічних систем доцільно використовувати інструментарій «воронки відсталості», які виникають під тиском економічної експансії розвинених територій, і таким чином створюють умови для власної економічної і політичної гегемонії, що сприятиме виникненню додаткових можливостей для їхнього розвитку. «Воронки відсталості» відображають механізм втрати окремими регіонами можливостей для розвитку внаслідок відставання в часі і необхідності протистояти негативному впливу глобалізації [1, с. 8].

Розрахунки «воронки відсталості» для регіонів України проведені в роботі [2; с. 34-36] дозволяють оцінити та узагальнити відповідні часові відставання регіонів, ступінь міжрегіональної диференціації за рівнем розвитку і в певній мірі наявністю резервів для забезпечення процесу економічного зростання територій.

Серед інших стратегічних завдань, на вирішення яких мають бути спрямовані зусилля держави, регіональних органів управління та органів місцевого самоврядування можна назвати наступні:

- зміцнення потенціалу регіонів, розроблення і запровадження ефективних механізмів стимулювання їхнього розвитку (у тому числі державної підтримки слаборозвинених територій);
- підвищення інвестиційної привабливості регіонів та активізація інноваційної активності в них, що в кінцевому результаті сприятиме підвищенню конкурентоспроможності територій;
- зменшення диспропорцій у соціально-економічному розвитку регіонів;
- удосконалення адміністративно-територіального устрою;
- децентралізація влади, що забезпечить істотне підвищення ролі місцевих органів влади і територіальних громад у зміцненні ресурсного потенціалу та конкурентоспроможності регіонів;
- підвищення рівня розвитку малого підприємництва, яке забезпечує переважну частку робочих місць, сприяє насиченню регіонального ринку споживчих товарів і безпосередньо впливає на перспективи переходу господарських комплексів на модель сталого розвитку.

Список використаних джерел.

1. Попкова Е.Г. «Воронки отсталости» и прогнозирование экономического роста в регионах РФ / Е.Г.Попкова, Т.Н. Митрахович. - Воронеж, 2010. - 40 с. - (Препринт/ Воронежский государственный университет; 2010.
2. Сімків Л.Є. Диспропорції економічного зростання в регіонах України / Л.Є. Сімків // Регіональна економіка, 2015, №2 (76). – с. 30-37.